

מאורות השבת

פרשת אחרי מות-קדושים

עורך: הרב סתיו א.

מאור הפרשה | מאור הדרשה | מאור הלשון | מאור הבית | מאור ההלכה

מאור הדרשה

כיבוד הורים

"אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ" (י"ט, ג')

פעם היה מנהג קדום בעם ישראל שנקרא מורא אב ואם.

היום ההורים הם מקסימום... כמו חברים סוג', אם בכלל!

כשרב אחד ביקש ללמוד עם תלמידו הלכות כיבוד אב ואם, אמר לו התלמיד:

"הרב, אני מעדיף ללמוד מצוות שנוהגות בזמן הזה".

לשמוע בחוץ איך שילדים מדברים להורים... ר"ל.

פעם באה אמא עם בנה אל הבבא סאלי זיע"א, והתלוננה על כך שבנה אינו מכבדה.

התחיל הבבא סאלי לבכות... "מה קרה?" שאל הילד.

אמר לו הרב: "את... אם אמא שלי היתה חיה... אם היא היתה חיה... על הכתפיים שלי הייתי לוקח אותה!"

ואז הוא סיפר שבמרקו יום אחד אבא (שלו) לא הרגיש טוב, והוא נאנח מכאב.

המשך בעמוד 2

מאור הפרשה

ר' אבשלום ח. (חמדת משה נעם השבת)

ונקדש בכבודי

"וַיִּדְבַר ה' אֶל מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהֱרֹן בְּקִרְבָּתָם לִפְנֵי ה' וַיִּמָּתוּ." (ויקרא טו, א)

אומר האור החיים: ונראה שכוונת הכתוב הוא שבא הקב"ה להזהיר את משה שלא יחשוב בדעתו כי לצד שהוא יותר קרוב למלכות שמים ובכל ביתו נאמן הוא ויכול ליכנס אל הקודש פנימה... ואמר לו סמוך למיתת בני אהרן הגם היותם בני אהרן והיותם קרובים לפני ה'.. אף על פי כן לא חמל עליהם וימותו, הא למדת שלא יועיל היות האדם כל כך קרוב לה' כדי שיפרוץ גדר ליכנס לקודש פנימה.

ואומר הכלי יקר: לפי שהיו קרובים אל ה' ביותר על כן דדק הקב"ה עמהם לדונם אפילו על שגיאה קטנה... כי כל הקרב הקרב ביותר אל המלך אז ביותר הוא צריך להיות נוהר בכבוד המלך, וכן אמר משה הוא אשר דבר ה' בקרובי אקדש (הרלב"ג מוסיף שחטאם היה ביום הראשון לעבודת המשכן וההשפעה הרעה תהיה לדורות לכן היה חייב להענישם).

לכאורה יוצא שמיתתם הייתה עונש על חטאם, ואזהרה לדורות ואפילו למשה, זר לא יכול להיכנס לקודש. וזה קצת תמוה. "הוא אשר דבר ה' לאמר בקרובי אקדש" **אומר רש"י:** היכן דבר? (שמות כט) "ונועדתי שמה לבני ישראל ונקדש בכבודי" אל תקרי בכבודי אלא במכובדי. אמר לו משה לאהרן, אהרן אחי יודע הייתי שיתקדש הבית במיודעיו של מקום והייתי סבור או בי או ברך, עכשיו רואה אני שהם גדולים ממני וממך. אם כן, המיתה שלהם היא נעלה ביותר, קידוש ה' עצום, איך אפשר לייחס לעונש על חטא, הגדרה של, קידוש ה'?

אומרת הגמרא (זבחים קטו): דא"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן מאי דכתיב (תהלים סו) "נורא

המשך בעמוד 4

נא לשמור על קדושת הגליון

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

לעילוי נשמת רבי שמריהו יוסף חיים בן רבי יעקב ישראל זללה"ה

אחיו שאל אותו:
"אבא, זה כל כך
כואב?" אמר לו
האב: "מרגלית טובה
ומאירה הייתה לי..."
(כשהוא מתכוון על אותו
בן)

הבן הבין את הרמז,
קיבל על עצמו
'גלות', ארו חפצים
ועזב את הבית.

הוא הלך לבית
המדרש, ובמשך
ששה שבועות הוא
ישן ואכל בבית
המדרש, לא יצא
משם ולא ראה אור
שמש.

אחרי כל זה הוא פנה
אל אחד מפרנסי
הציבור, שישאל את
אבא שלו האם הוא
כבר רשאי לחזור
הביתה.

האבא מסר לו שהוא
יכול לחזור הביתה.

כשהגיע מחוץ לחצר
בית אביו, הבן ירד
על הברכיים, וכך
כשהוא מהלך על
ברכיו, התקדם אט
אט אל עבר אביו,
שעמד בפתח הבית,
והאבא אמר לו:
"המרגלית חזרה
להאיר".

אנחנו עכשיו
נמצאים בימים של
ספירת העומר, וידוע

מאור הלשון

ר' סתיו א.

שמירת הלשון (ח"ב)

תזריע-מצורע (חלק 2)

אחד'. (וכמה יסתער לב האדם בהתבוננו שיש עליו חייל גדול של מקטרגים כזה.)

וזה חישבנו ארבע וחמש תיבות ביום, וזה מצוי כמעט לכמה אנשים, ובפרט לבעלי לשון הרע גדולים, מצוי כמה פעמים 200 תיבות ביום אחד! וזהו שאמרו (ערכין טו): אמר ריש לקיש, כל המספר לשון הרע מגדיל עוונותיו עד לשמיים.

אמר רב חסדא אמר מר עוקבא, כל המספר לשון הרע, אמר הקב"ה, אין אני והוא יכולין לדור בעולם, שנאמר, מלשני בסתר רעהו אותו אצמית וגו', אותו לא אוכל. אל תקרי אותו (אותו) אלא אתו (איתו).

וראה עוד, כי בכל מקום מצינו שצריך לחוש לכבוד הבריות ולא לגלות קלונם, ואילו באדם זה (המצורע), לא חשו כלל לכבודו, ואדרבה, ראו שיתפרסם קלון האיש הזה.

וכל כך למה? כדי שיכנע, ויתכפר לו!

כי הנה כשהיו מקריבים קורבנות בזמן שבת המקדש היה קיים, כשאחד היה צריך להביא נסכים (לקורבנות), הוצרך ללכת עם מעותיו לממונה על החותמות (מסכת שקלים). ולומר לו בשביל איזה קרבן הוא צריך נסכים [מאחר שחשבון הנסכים אין שווה לכל], והממונה היה נותן לו חותם, ועם החותם הזה שקיבל היה הולך להממונה על הנסכים, והיה נותן לו מה שצריך. ועל החותמות היה כתוב (עליהן): עגל, זכר, גדי, חוטא (כלומר מצורע), כדי שידע כמה נסכים צריך לקחת.

הרי שעל כבודו של מצורע לא חששו כלל, וכתבו על חותמו חוטא (ומזה היה נודע לו כמה נסכים צריך לקורבנותיו).

וראה עוד, שמטהרת יש להתבונן על גודל חטאו, שהצריך הכתוב ליתן מותר השמן אשר על כפו על ראש המיטהרה, מה שלא מצינו כן בשום מקום, והוא מפני שעבר בוודאי על קבלת לשון הרע גם כן, ואיסור קבלת לשון הרע הוא מפני שמאמין בדעתו להלשון הרע בהחלטה, שעבר בזה על לאו דלא תשא שמע שוא.

ואם כן, בוודאי מלא דעתו פגמים וגנותים על כמה אנשים, ולזה הצריכה התורה לטהר את ראשו, וכדי שמכאן ולהבא לא ילך בדרך הזה עוד, וידין הכל לכף זכות.

והנה כשנבוא להעריך גדולת עוון חטא הלשון, מה שהאדם יכול לפגום בלשונו, אין בכוחנו, כי מלא מזה בכל התורה ונביאים וכתובים ומאמרי חז"ל.

ובדר"כ ידע האדם, כי הוא:

☹ מקלקל בזה למעלה בעולמות העליונים, כי הוא מגביר בזה הסטרא אחרא, ונותן לו כח להלשין על כל העולם.

☹ מקלקל למטה בכל הבריאה כולה.

☹ מקלקל לעצמו, שהוא ממשיך בזה רוח הטומאה על כל אברי נפשו.

☹ ומקלקל לאחרים, כמו שאחז"ל (ערכין טו): שהלשון השלישית* הורגת שלוש.

*כלומר, לשון הרוכל, שהיא שלישית' בין אדם לחברו לגלות לו סוד, הורגת שלוש: האומרו, והמקבלו והנאמר עליו.

1. הלשון המספרת, היא עומדת בפני עצמה. כי פעם תהיה מאדם אחר (חיצוני), ופעם מבני החבורה...

ואמר ריש לקיש, כל המספר לשון הרע, מגדיל עוונותיו עד לשמים. שנאמר (תהלים), שתו בשמים פיהם ולשונם תהלך בארץ.

ופשוטו הוא מפני שמעורר בזה את המקטרג הגדול על כלל ישראל. וגורם בזה מוות וחרב והרג בעולם, כמו שמובא בזוהר הקדוש.

ועוד נוכל לומר בזה בפשיטות, שמה שאמרו 'כל המספר לשון הרע', יאמר על מי שמורגל בזה ואינו מקבל על עצמו להישמר ממנו. ואיש כזה, מצוי בכל יום, שמוצא על מי לדבר.

ואפילו אם לא נחשיב הרבה תיבות, כי אם ארבע וחמש תיבות ביום, והוא בערך 30 תיבות בשבוע, ובמשך שנה הוא 1500 תיבות. ואם כן, אפילו אם לא נחשיב לשון הרע כי אם 'לאו' אחד... יתקבצו בשנה אחת 1500 לאוני דאורייתא!

כי בוודאי כמו בדברי קדושה שכל תיבה (מילה) היא מצוות עשה בפני עצמה, כן בדיבורים אסורים כל תיבה הוא איסור בפני עצמו!

ואם יתנהג באופן זה כל ימי חייו, יתקבצו בערך 80 אלף ויותר...

וידוע שמכל עבירה נברא מקטרג, כמו שמובא באבות (ד, ג) 'כל העובר עבירה אחת קונה לו קטגור

תתקרבי ותקרבי!

אם הקב"ה אוהב ומקבל כל יהודי באשר הוא והיכן שהוא אז על אחת כמה וכמה מוטלת עלינו החובה לקבל כל אחד ואחת!

חשבנו לעצמנו האם אנחנו כן באים טוב בעין של הזולת? האם אוהבים ומקבלים אותנו כמו שאנחנו?

הבעל שם טוב הקדוש אומר שהזולת הוא הראי שלנו, שמה שאני רואה בו זה בדיוק אני.

הבנת? אם ראית פגם בחברתך, שכנתך, אחותך, כן, אפילו בבעלך וילדיך, אז דעי שזה נמצא בך וברחמי השם זה לא יוצא מימך, והמבט הזה החיובי יגרום לך לאהוב ולקבל כל אחת ואחד בלי שום שיפוט אלא לרחם ולהתפלל, למסור נפש ולקרב.

כך היה הרבי מליובאוויטש, אוהב כל יהודי באשר הוא והיכן שהוא, עוטר ומחבק, מלמד זכות, הופך את השלילי לחיובי, מרים למעלה את האדם וכך היו מתקרבים לדרך השם.

אנחנו נמצאים בתקופה לא פשוטה, ימין, שמאל, אלה ואלה, בגללם ובגללם, הקב"ה בדרכים כואבות מראה לנו שלא אלה ולא אלה אלא כולנו עם אחד, כולנו אחים ויש לנו אחריות אחד על השני על ידי שנקבל, נאהב ונקרב ולא נשפוט, שנראה נשמה יהודית ולא חיצונית.

יש לך שכנים שלעת עתה לא שומרים תורה ומצוות, תנסי בדרכי נעם להשפיע עליהם, להביא להם ערכת נרות שבת, חלה לשבת שאפית (אני עשיתי את זה וזה מרגיש נפלא) ואפילו להזמין אותם לסעודת שבת, יש הרבה סיפורים על אנשים שחזרו בתשובה בזכות סעודת שבת אחת.

בעבודה את נמצאת עם עוד נשים שלעת עתה לא שומרות תורה ומצוות, ובדרכי נעם ואהבה השמיעי דבר הלכה, דבר תורה מחזק, דברי בגובה העיניים ומי יודע כמה את יכולה להשפיע, אם בצניעות ואם בשמירת השבת, בטהרת המשפחה ועוד במצוות שהאשה מחוייבת בהם.

קחי אחריות וצאי למסע קרוב לבבות בביתך ובסביבתך ותקרבי עוד אחת בחיבוק ואהבה ובעין טובה!

כותבת לך באהבה רבה!

"וְכַפֵּר עַל הַקֹּדֶשׁ מִטְּמֵאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִפְשְׁעֵיהֶם לְכֹל חַטָּאתָם וְכֹן יַעֲשֶׂה לְאַהֲלֵ מוֹעֵד הַשְּׂכָן אִתָּם בְּתוֹךְ טְמֵאתָם." (ויקרא טז, טז)

מסופר על חסיד קיצוני שראה את הרבי מליובאוויטש מעניק יחס חם לאדם שאיננו דתי. התפלא ושאל את הרבי מדוע הוא מעניק יחס כזה לאדם "מגולח". ענה לו הרבי, כשהוא יגיע לשמים ישאלו אותו: "יהודי יהודי, אבל איפה הזקן". כשאתה תגיע לשמים יגידו 'זקן זקן, אבל איפה יהודי'.

בפרשתנו נאמר: "השוכן איתם בתוך טומאותם", ומבאר רש"י שכוונת הפסוק היא שהקב"ה משרה את שכינתו בתוך עם ישראל אף על פי שהם טמאים.

אף בשעה שהגלה הקב"ה את עם ישראל מארצם, גלתה שכינתו עמם, כמו שאמר רבי שמעון בן יוחאי בגמרא (מגילה כט, א): בוא וראה כמה חביבין ישראל לפני הקב"ה, שבכל מקום שגלו - שכינה עמהן.

וזהו שנאמר: "השוכן איתם בתוך טומאותם", כלומר שבתוך תוכם של כל הפגמים והטומאות שעשה האדם ישנה נקודה פנימית טהורה שלא נפגמה כלל, ועודינה שלימה עם הקב"ה בתכלית, ובה שוכן הקב"ה.

וגם אם ירבה האדם לחטוא ולפשוע ח"ו, יש בכח חטאיו הרבים לפגום ולטמא רק את חיצוניות נשמתו בלבד, אך לא את הניצוץ הקדוש השוכן בפנימיות לבבו, כי לשם אין מגיע רושם החטא כלל, ולעולם הוא שלם בקדושתו וטהרתו.

לכן צריכים אנו ללמוד עד כמה יש להזהר שלא לזלזל באף יהודי ח"ו כמאמר חז"ל (אבות ד, ג): "אל תהי בז לכל אדם", כיון שבכל יהודי יש נשמה קדושה שבתוכה שורה אורו של הקב"ה. יש לכבד כל יהודי באשר הוא, ולראותו כבן חביב ואהוב של הקב"ה. (מעובד מתוך "אמרי נעם", הרב יורם מיכאל אברג'יל זצ"ל)

יקירת! את בטח מכירה את המשפט "היא לא באה לי טוב בעין", אוי כמה שזה נורא לשמוע את זה ואני ממש מתקשה לשמוע את המשפט הזה, כואב לי שאני שומעת ומיד מעבירה על זה שיעור.

שאלו ימים קדושים שעובדים בהם על מידות, ובעיקר על 'בין אדם לחברו'. כל אחד צריך לעשות חשבון נפש, לתקן.

אומר הרש"ש הקדוש: "מי שהפסיד את העבודה של הימים הללו, הפסיד את כל השנה כולה!"

אבל עוד לפני ה-'בין אדם לחברו', יש מצוות דאורייתא (קודמת).

איך אנחנו עם ההורים? ולא מדובר רק על מי שהוריו בחיים. ברא כרעיה דאבוה. הבן ממשיך את האבא, ואם הבן מתנהג פה בעולם הזה כמו בן אדם, יש להורים שלו נחת רוח, ואם חס ושלום הוא עושה עבירות, הוא משקר, הוא מרמה, אבא שלו נענש בגיהנם בגללו.

כיבוד הורים כתוב בעשרת הדברות, המרגלית חייבת להאיר!

(אפריון שלמה)

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

להקדשות והנצחות נדרים פלוס

לעילוי נשמות ניסים בן פנחס

לעילוי נשמות סעידה בת סעיד

לעילוי נשמות אליהו בן סלימה

לעילוי נשמות מארי בת רבקה

לעילוי נשמות שלמה בן רחמה

לעילוי נשמות יעקב בן אהרון

מאור הפרשה המשך מעמוד 1

למעלה, ואז נתחנך המשכן שלמעלה, כי כמו שיש למטה כהן גדול אהרן, כן למעלה כהן גדול הוא מיכאל המקריב נשמתם של צדיקים..
אומר המדרש (ויקרא יב): אמר משה לאהרן, אחי, בסיני נאמר לי שאני עתיד לקדש את הבית הזה, ובאדם גדול אני מקדשו, והייתי סבור שמא או בי או בכ הבית הזה מתקדש, ועכשיו שני בניך גדולים ממני וממך. כיון ששמע אהרן שבניו יראי שמים הן, שתק וקבל שכר על שתיקתו.

נדב ואביהו במיתה המפוארת שלהם, מקדשים את המקדש מפארים ומרוממים את הקודש.

"וידום אהרון" **אומר רש"י:** קיבל שכר על שתיקתו. לכאורה מה השכר על השתיקה, מה יעזור אם לא ישתוק? **הגמרא (גיטין לו) אומרת:** תנו רבנן, הנעלבין ואינן עולבים שומעין חרפתן ואין משיבין עושין מאהבה ושמחין ביסורין עליהן הכתוב אומר "ואוהביו כצאת השמש בגבורתו". כשיהושע אומר "שמש בגבעון דום" מיד "וידום השמש" עושה באהבה רצון ה' שממנה יצמח טובה לישראל. **אומר בעל הטורים:** וידום אהרון, כמו וידום השמש, נס עצום ונורא. מכנה הקב"ה את אהרון הכהן "קדוש ה'" (תהילים קו) כשהוא מגיע לדרגה של "וידום" הוא בדרגת אהבה עצומה שמקבל את הדין באהבה ונעשה קידוש ה' גדול.

במיתת נדב ואביהו נתקדש המשכן, אהרון הכהן עושה קידוש ה' בפרהסיא במהלכיו בחייו. **שבת שלום.**

משתחווים לצלם, קדוש ה' בכל העולם. אם כן, מדוע נדב ואביהו מתו ואילו חנניה מישאל ועזריה חי? חנניה מישאל ועזריה התקדשו בפרהסיא (למרות שיכלו לברוח כמו דניאל) מהלך חייהם היה לקדש את שמו יתברך בעולם.

נדב ואביהו היו עצומים, גדולים ממשה ואהרון הייתה להם כמיהה עצומה לקרבת ה', אבל מגודל התשוקה הגיעו לחטא. "אש זרה אשר לא צוה אותם" **אומר העמק דבר (ויקרא י):** שנכנסו מאש התלהבות של אהבת ה' ואמרה תורה דאע"ג דאהבת ה' יקרה היא בעיני ה' אבל לא בזה הדרך אשר לא צוה. הקב"ה רוצה לעשות איתם קידוש ה' הם מכובדיו אבל "ותצא אש.. ותאכל אותם" איזה קידוש ה' זה?

אומר השל"ה (תענית, דרוש הספד מיתת הצדיקים): בחנוכת המשכן מתו נדב ואביהו, אמר משה רבינו "הוא אשר דבר ה' לאמר בקרובי אקדש" ... ויש להקשות מהו העניין להתקדש במיודעיו של הקב"ה ביום שמחת לבו, הלא בשעת חדוה חדוה... הענין הוא, הצדיק הוא כמו בית המקדש, וידוע כי המקדש שלמטה מכוון נגד מקדש של מעלה, על כן כשנתחנך המשכן למטה, רצה הקב"ה לחנך גם כן שלמעלה, ולקח את נדב ואביהו שהיו היותר המקודשים, ובה נתחנך למעלה, כי הם לא מתו מחמת חטא כמובן בפשטן של דברים, רק אדרבה נכנסו בהשגה גדולה ומופלאה, ונשארה נשמתם דביקה למעלה. "בקרבתם לפני ה'", לא כתיב בהקריבם, אלא הם עצמם קרבו, והאש זרה הוא בעודם בגופם בחומרם, על כן נדבקה נשמתם

מאור ההלכה

מתוך 'קיצור הלכות ומנהגים - הלכות שבת'
המצורף לספר שתילי זיתים הלכות שבת

רסג

הדלקת נרות שבת, וקבלת תוספת שבת

ו נוסח הברכה לפי מנהגינו, להדליק נר שְׁלִשְׁפָּת. וביום טוב (לנוהגים לברך, כדלעיל סעיף ה), להדליק נר שְׁלִיִּים טוב (ס"ל ס"ה ד"ה להדליק נר של שבת). וביום טוב שחל בשבת, להדליק נר שְׁלִשְׁפָּת ויום טוב. והנוהגים שלא לברך על נר יום טוב (כדלעיל סעיף ה), לא יזכירו יום טוב [יב]:

ז הברכה צריכה להיות לפני התחלת ההדלקה [יג]. וכך הוא מנהגינו [יד] [שת"ז וז"ר סק"א]. ואשה ששכחה לברך לפני התחלת ההדלקה, אם נזכרה באמצע ההדלקה, תברך אז [טו]. ואפילו אם נזכרה באמצע הדלקת הנר האחרון, כגון שהיא רגילה להדליק שני נרות כמנהג ונזכרה באמצע הדלקת הנר השני, או שהיא רגילה להדליק יותר משני נרות ונזכרה באמצע הדלקת הנר האחרון,

[יג] הנה רמ"א בהגהה סימן תרי"א כתב דכשחל יו"כ בשבת, יש להזכיר בברכה שבת ויוה"כ. וכתב עליו השת"ז שם סק"ד וז"ל, והנוהגים שלא להדליק בשאר יוה"כ, לא יזכירו יוה"כ, ע"כ. ונראה דה"ל ליו"ט שחל בשבת, שאע"פ שהם נוהגים להדליק נר בשאר יו"ט, מ"מ כיון שאינם מברכים עליו, גם כשחל בשבת לא יזכירו יו"ט בברכה. מיהו נלענ"ד דיש לחלק בזה, דדוקא ביוה"כ שהנוהגים שלא להדליק הוא בדוקא, מן הטעם שנתבאר שם סק"ב, לכן לא יזכירו יוה"כ. משא"כ ביו"ט שאין איסור להדליק, ואדרבה הם מדליקים אלא שנמנעים מלברך מצד הספק, א"כ כשחל בשבת יכול להזכיר יו"ט, ואף לדעת מהר"י שאין לברך על נר יו"ט, היינו מחשש ברכה לבטלה, וא"כ כשחל בשבת רשאי להוסיף יו"ט, שהרי אין כאן חשש ברכה לבטלה. וגם הטעם שכתב שלא לברך שיכול להדליק ביו"ט, לא שייך בני"ד שחל בשבת, והבן, וכ"כ בפשיטות המשנ"ב סימן תקיד סקמ"ח, ועוד חזון למועד:

[יג] כדן כל שאר המצוות שמברך עליהן עובר לעשייתן:
[יד] אולם בחלק מק"ק שרעב (וגם חלק מק"ק ביצא) וחלק מק"ק הספרדים, נמשכו אחרי רמ"א שכתב בהגהה ס"ה שמנהג האשכנזים לברך אחרי ההדלקה, עיי"ש. ואינם חייבים לשנות מנהגם, כי מנהג אבותיהם בידיהם. ועוד, שאין להם לבלבל את נשותיהם ולהורות להם מנהג חדש, ולזלזל במנהגם הקדום. ואין להם לחוש מצד ברכה לבטלה, כיון שרבים וטובים סוברים שהדלקת הנר היא מצוה הנמשכת, וא"כ ש"ד לברך אח"כ, אלא שאם ירצו הנשים מעצמן לשנות מנהגן ולברך לפני ההדלקה כפי עיקר הדין, מה טוב, מיהו הנשים שמנהג אמותיהן לברך לפני ההדלקה, ולמדו בבית הספר ממורותיהן האשכנזיות לברך אחרי ההדלקה, ודאי צריך ללמדן שלא זו הדרך, ושאינן זה מנהג אבותינו. ושחייבות הנה לברך לפני ההדלקה:
[טו] שכל זמן שלא נסתיימה עשיית המצוה, חשיב עובר לעשייתן:

